

ת"פ 42937/01/15 - מדינת ישראל נגד עליזה לי שאול

בית משפט השלום בפתח תקווה

19 אפריל 2016

ת"פ 42937-01-15 מדינת ישראל נ' שאול

בפני כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשמת עליזה לי שאול ע"י ב"כ עו"ד שפקמן

גזר - דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירות של איומים (5 עבירות), הטרדה באמצעות מתקן בזק (3 עבירות), העלבת עובד ציבור, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו והחזקת סכין, בהתאם למפורט בכתב האישום המתוקן.

על פי הנטען בכתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום, המתלוננת עבדה בחב' "מיניליין" שבפ"ת. מספר ימים עובר לאירוע נשוא כתב האישום, התקבלה הנאשמת לחברה כעובדת חדשה.

לפי האישום הראשון, ביום 7.8.14 בשעה 17:00 או בסמוך לכך, התגלע ויכוח בין המתלוננת לנאשמת על רקע ענייני עבודה.

במהלך נסיעתן עם עובדת נוספת במונית בדרכן חזרה הביתה, אמרה הנאשמת למתלוננת "ככה לא מתנהגים לאנשים בואי נדבר על זה". בתגובה אמרה לה המתלוננת שלא תדבר איתה. לאור כך קיללה הנאשמת את המתלוננת באומרה: "רוסיה מסריחה". בהמשך אמרה הנאשמת למתלוננת "אל תגידי לי להיות בשקט, אני יעמיד אותך במקום אני יראה לך מה זה כבוד". בתגובה אמרה המתלוננת לנאשמת: "יש לך מזל שלא הרמתי עלייך ידיים".

לאחר הנסיעה ובמהלך שלוש שעות, שלחה הנאשמת אל המתלוננת הודעות טקסט ובהן איומים לפגיעה בגופה של המתלוננת וקללות.

נוסף לכך, ובמהלך שעותיים לערך, שלחה הנאשמת הודעות טקסט לעובדת הנוספת אשר נסעה איתן במונית, ובהן היא מבקשת פרטים אודות המתלוננת, ובהעדר מענה, נשלחות הודעות ובהן קללות וגידופים.

לפי האישום השני, ביום 8.8.14, החל מהשעה 00:20 ועד לשעה 12:37, שלחה הנאשמת הודעות טקסט למתלוננת וכן השאירה שתי הודעות קוליות, אשר בהן היא מאיימת ומקללת אותה. להודעות אלה המתלוננת לא השיבה.

בעקבות המתואר לעיל, הגישה המתלוננת תלונה במשטרה, ובהתאם לכך התקשר השוטר רונן עמבר לטלפון של הנאשמת על מנת לזמנה לחקירה. הנאשמת השיבה בשיחת הטלפון לשוטר כי "יכולים לקפוץ לה" ושהמתלוננת לא תהיה בחיים עד יום ראשון. כן הוסיפה, כי יכולים לחפש אותה והיא לא מתכוונת להגיע.

האישום השלישי נמחק.

לפי האישום הרביעי, בעקבות המתואר באישום השני, ביום 10.8.14 בשעה 01:12 או בסמוך לכך, הגיעה ניידת סיור לביתה של הנאשמת על מנת לעכבה לחקירה.

בהמשך פתחה הנאשמת את דלת ביתה והשוטרים הסבירו לה כי היא צריכה להתלוות אליהם לתחנת המשטרה לצורך חקירה.

בתגובה אמרה הנאשמת: "אני לא מגיעה, אתם עכשיו לוקחים את הרגליים שלכם ועפים מפה", וניסתה לטרוק את הדלת. השוטרים, בתגובה, דחפו את הדלת ונעמדו על הסף בכדי למנוע מהנאשמת לסגור את הדלת.

הנאשמת אמרה לשוטרים: "יש לכם 10 שניות לעוף לי מהבית" והחלה לספור לאחור.

השוטרים הזעיקו צוות נוסף לסיוע, וכאשר זה הגיע, הסבירה שוטר לנאשמת כי אם לא תתלווה לשוטרים תהיה להם סמכות לעצור אותה, ובתגובה התלוותה הנאשמת לשוטרים.

בהמשך לכך במהלך הנסיעה בניידת המשטרתית, המשיכה הנאשמת באיומיה על המתלוננת, אף לאחר שהוזהרה בעניין וכן איימה על השוטרים.

לאחר מכן, כאשר הגיעה הנאשמת לתחנת המשטרה ניסתה לעשות שימוש בטלפון הנייד שלה, אך השוטר ביקש ממנה לנתקו. הנאשמת אמרה לו בתגובה: "אתה פושטק, אתה לא תגיד לי מה לעשות, עכשיו אני עומדת פה ואסיים לדבר...".

לאור זאת, לקח השוטר את הטלפון הנייד מהנאשמת וביקש ממנה להתלוות אליו לתחנה. הנאשמת סרבה, ולאור זאת, נאזקה בידיה.

הנאשמת המשיכה לקלל את השוטר.

בנסיבות אלה נמצאו בתיקה 3 סכינים מתקבעות בעלות להבים באורכים שונים (17.5 ס"מ, 11.5 ס"מ, 4 ס"מ).

במסגרת הסדר דיוני, הוסכם כי הנאשמת תישלח לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינה שיתייחס אף לבקשת ב"כ הנאשמת לאי הרשעתה.

תסקירי שירות המבחן

ביום 21.9.15 התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת.

בהתאם לאמור בתסקיר, הנאשמת ילידת הארץ, בת 35, רווקה מתגוררת עם הוריה בפ"ת ואינה עובדת מזה כשנה.

לדברי הנאשמת, סיימה 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה.

כן נמסר כי לאחר סיום הלימודים התגייסה לצה"ל ושירתה שירות מלא בתפקיד מש"קית קישור וגיוס.

הנאשמת מסרה כי עבדה במספר מקומות עבודה לאורך השנים ובמקביל למדה לתואר ראשון בתקשורת באוניברסיטה, אולם לא סיימה את לימודיה.

כיום, כאמור, ומזה כשנה, אינה עובדת ולדבריה מתקשה למצוא עבודה.

הנאשמת תיארה גדילתה לצד הורים אשר התקשו להוות בעבורה מקור לתמיכה, ולתפיסתה נאלצה היא להיות דמות תומכת בעבורם ובעבור אחיה.

מעיון בגליון הרישום הפלילי, עולה כי הנאשמת נעדרת הרשעות קודמות.

נמסר כי הנאשמת קיבלה אחריות מלאה למעשיה והביעה תחושות אשמה ובושה נוכח ביצועם.

כרקע לביצוע העבירות, תיארה הנאשמת תקופה משברית בחייה עקב אירוע תקיפה מינית שחוותה וקשייה למצוא עבודה.

הנאשמת מסרה כי ביום ביצוע העבירה היתה בהתלמדות לתפקיד במקום עבודה חדש והתפתח ויכוח בינה לבין המתלוננת, שהסלים לאיומים הדדיים.

לדברי הנאשמת, מתוך תחושה של איום, כעס והצפה רגשית ובעקבות הוויכוח עם המתלוננת, שתתה משקה אלכוהולי בבית ולאחר מכן שלחה את המסרונים, עת הייתה בגילופין.

הנאשמת הסבירה את התנהגותה כלפי השוטרים כנובעת מתוך תחושת עלבון ואת המצאת הסכינים בתיקה הסבירה כאמצעי להגנה עצמית אשר נשאה בתיק מאז אירוע התקיפה שחוותה.

הנאשמת שיתפה כי מאז אירוע העבירה, פנתה לפסיכיאטר ומטופלת תרופתית, אולם אינה מצויה במעקב פסיכיאטרי.

הנאשמת הביעה צורך במעורבות טיפולית, תוך התמקדות בקבלת כלים להתמודדות עם מצבי משבר.

התרשמות קצינת שירות המבחן היתה כי הנאשמת הינה אישה בעלת מערכת ערכים תקינה, הנתונה במשבר רגשי ובעלת קשיים להתמודדות במצבי משבר. כן התרשמה קצינת המבחן כי הנאשמת הינה בחורה מופנמת, המתקשה ליתן אמון בגורמי תמיכה וטיפול.

קצינת שירות המבחן לא התרשמה מהנאשמת כבעלת דפוסי חשיבה והתנהגות עבריינים ושוליים.

לאור האמור לעיל, הומלץ על דחייה של ארבעה חודשים במהלכם תמשיך קצינת המבחן להיפגש עם הנאשמת ותגבש המלצה בעניינה.

ביום 24.2.16 התקבל תסקיר משלים מאת שירות המבחן בעניינה של הנאשמת.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי ביום 23.12.15 השתלבה הנאשמת בקבוצת נשים עוברות חוק, אשר מטרתה לאפשר התבוננות והעמקה בנסיבות שהובילו לביצוע העבירה.

הנאשמת הגיעה למרבית מהמפגשים והחלה בשיתוף ראשוני בנסיבות חייה.

התרשמות קצינת שירות המבחן כי הנאשמת שרויה במשבר רגשי ומאופיינת בקשיים משמעותיים בניהול תקשורת בינאישית, אשר מסלימים במצבי כעס ותסכול.

התרשמות קצינת שירות המבחן כי קיימת נזקקות טיפולית בולטת וחשיבות להמשך עבודה והעמקה במסגרת קבוצתית בשירותם.

בבחינת גורמי הסיכון התייחסה קצינת שירות המבחן למצבה הרגשי של הנאשמת, קשייה בניהול תקשורת מקדמת וכן קשייה בהתמודדות במצבי משבר.

בנוסף, התייחסה לקשייה התעסוקתיים, דבר אשר מגביר את רמות התסכול במצבה ומחזק את דימויה העצמי הירוד, ועל כן גם את הסיכון בעניינה.

בבחינת גורמי הסיכוי לשיקום התייחסה קצינת שירות המבחן להעדר עבר פלילי, לקיחת אחריות והבעת חרטה, התרשמות מבחורה אינטליגנטית המסוגלת להתבוננות פנימית ולהעמקה בקשייה, וכן נכונותה להשתלב בקשר טיפולי.

לאחר בחינת הגורמים השונים במסגרת הערכת הסיכון להישנות עבירות אלימות, עולה כי רמת הסיכון בעניינה של הנאשמת הינה בינונית, בהתייחס להתנהלות אלימה חוזרת בחומרה בינונית מבחינת תוצאות האלימות הצפויה, באם היא תתרחש.

המלצתה של קצינת שירות המבחן היתה להטלת צו מבחן למשך שנה במסגרתו תמשיך הנאשמת בטיפול הקבוצתי בו החלה בשירותם, ובנוסף כענישה חינוכית קונקרטי, הומלץ על הטלת צו של"צ בהיקף 160 שעות.

בנוגע להרשעתה של הנאשמת, המלצתה של קצינת שירות המבחן, לאור גילה הצעיר, ובהתחשב בכך שמדובר בעבירות ראשונות ויחידות עבודה שבוצעו בתקופה משברית, וכן לנוכח ההערכה כי הרשעה עלולה לפגוע בדימויה העצמי, להחמיר את מצבה הנפשי ולהחליש את המוטיבציה לטיפול, הומלץ על שקילת ביטול ההרשעה כמסר מחזק, זאת לצד הטלת צו מבחן וצו של"צ.

הטיעונים לעונש

טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה טענה כי הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות הינו הגנה על בטחונו של אדם, שלמות גופו ונפשו וכן הגנה על שלטון החוק ועל האמונים עליו.

ב"כ המאשימה טענה כי נסיבות ביצוע העבירות מהוות פגיעה ניכרת בערכים המוגנים, לאור ריבוי השיחות וההודעות, שיש בהם כדי לפגוע בשלוותו של אדם.

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשמת השתמשה באיומים בוטים אשר היו מופנים הן למתלוננת, הן לעובדת שעבדה איתה והן כלפי השוטרים.

כן נטען כי הפניית איומים על המתלוננת באזני השוטרים, הינה התנהגות עזת מצח.

ב"כ המאשימה טענה כי יש ליתן משקל לעובדה שמדובר במספר רב של הטרדות ואיומים ולא למקרה חד פעמי, וכן לכך שהנאשמת ידעה את טיב מעשיה, יכלה לחדול מהם ובחרה שלא לעשות זאת.

עוד נטען כי אף לאחר התערבות המשטרה באירוע, המשיכה הנאשמת במעשיה והוציאה זעמה על השוטרים.

ב"כ המאשימה התייחסה לחומרת עבירת האיומים, והפנתה את בית המשפט לרע"פ 1293-08 **קורניק נ' מד"י**.

באותו ענין הורשע הנאשם, ללא עבר פלילי, בעבירת איומים יחידה על אשתו ובית המשפט השית עליו 12 חודשי מאסר. פסק דין זה אושר בבית המשפט המחוזי והעליון.

ב"כ המאשימה טענה כי בעבירות של איומים על עובדי ציבור, ובכללם שוטרים ישנה פסיקה לפיה מוטלים עונשי מאסר, וכך אף בעבירות החזקת סכין.

ב"כ המאשימה ביקשה בנסיבות תיק זה לקבוע מתחם עונש הולם לכל אישום, בהתחשב בכך שמדובר במספר מתלוננים ובמועדים שונים.

באשר לאישום הראשון, אשר כולל עבירות של הטרדה ואיומים במתקן בזק, נטען כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר ל-12 חודשים.

באשר לאישום השני, אשר זהה מבחינת העבירות, טענה ב"כ המאשימה למתחם עונש זהה.

באשר לאישום הרביעי, אשר כולל העלבת עובד ציבור, הפרעה לשוטר, איומים והחזקת שלושה סכינים, נטען כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה טענה כי נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה אשר יש לשקול הינן היותה של הנאשמת נעדרת עבר פלילי.

ב"כ המאשימה טענה כי המאשימה מתנגדת לסיום התיק באי הרשעה בהתאם להמלצת שירות המבחן, שכן על פי הלכת **כתב** אי הרשעה הינו חריג וככלל יש להרשיע נאשם לאחר שנמצא כי ביצע את העבירות המיוחסות לו.

נטען כי בכדי להימנע מהרשעה יש להראות כי מדובר בסוג עבירה המאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על הרשעה, וכי ההרשעה תיפגע פגיעה חמורה בנאשם.

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשמת לא הציגה מסמכים שיסבירו מדוע שיקולי השיקום גוברים על האינטרס הציבורי, ואין כל אינדיקציה לכך כי אי הרשעה תפגע בתעסוקתה.

ב"כ המאשימה טענה כי שקלה את מעשי הנאשמת מחד ואת הודייתה, לקיחת האחריות והחסכון בזמן ציבורי מאידך, ולאור כל זאת עתירת המאשימה הינה להשתת עונש מאסר בפועל ברף האמצעי של כל מתחם, הטלת מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים.

טיעוני ב"כ הנאשמת

ב"כ הנאשמת טען באשר לאישום הראשון, כי המתלוננת היא זו שהחלה את כל האירוע וגרמה לתסיסה ולשלל האירועים נשוא כתב האישום.

נטען כי היה קנטור של הנאשמת ע"י המתלוננת, ויש לכך משקל כאשר בוחנים את התנהגות הנאשמת לצורך קביעת המתחם ההולם.

ב"כ הנאשמת טען כי מדובר בנאשמת נעדרת עבר פלילי, וכי רוב רובם של האיומים שהושמעו היו באמצעות הודעות טקסט בווטסאפ, ולא איומים פרונטליים.

נטען כי בת"פ (שלום ראשל"צ) 23956-04-14 מד"י נ' אילן צדיקי התייחס בית המשפט לכך שאיומים המופנים כלפי צד ג' באמצעות מסרון אינם ממוקמים ברף העליון של המתחם וכי הפגיעה בערכים המוגנים קיימת, אך לא מדובר בפגיעה קשה ומשמעותית.

ב"כ הנאשמת טען כי ישנם תסקירים מאד מפורטים בעניינה של הנאשמת, המתייחסים להליך השיקום בו היא נמצאת.

ב"כ הנאשמת טען כי מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשמת נמצאת בקבוצה טיפולית מחודש דצמבר 2015 .

נטען כי בתסקיר מצוין כי השתלבות בקבוצה טיפולית תפחית בסיכון ובחשש להישנות מעשים מעין אלו בעתיד.

ב"כ הנאשמת טען כי בהתאם לתיקון 113 שיקולי שיקום מאפשרים לחרוג מהמתחם לקולא, וכך יש לנהוג במקרה זה.

ב"כ הנאשמת טען כי בתסקיר מצוין הרקע לביצוע העבירות, והיותה של הנאשמת שרויה במשבר רגשי - ובנסיבות אלה פעלה כפי שפעלה.

בנוגע לאי הרשעה, טען ב"כ הנאשמת, כי על אף שלא הוצגו מסמכים המעידים על פגיעה קונקרטית, הרי שהפגיעה התעסוקתית הינה ברורה שכן, כל מקום עבודה אליו תנסה הנאשמת להתקבל יבקש רישום פלילי, ובנסיבות אלה הרשעה תהווה פגיעה של ממש בתעסוקה של הנאשמת.

נטען כי קיימת פסיקה עניפה לסיום הליך ללא הרשעה, אף כאשר לא מוכחת פגיעה קונקרטית.

ב"כ הנאשמת טען כי יש לקבל את המלצת שירות המבחן לסיום ההליך ללא הרשעה, תוך הטלת צו מבחן למשך שנה, כאשר במצב זה יתקיים פיקוח על הנאשמת והיא תמשיך בתכנית הטיפולית ובהליך השיקומי בו החלה.

נטען כי יש להעדיף שיקולי שיקום של הנאשמת על פני מתחם הענישה שהוצג ע"י המאשימה, ולאמץ, כאמור את המלצת שירות המבחן.

הנאשמת ביקשה לומר את דברה בבית המשפט.

הנאשמת טענה כי העלבת השוטר לא הגיעה מיוזמתה, אלא כתגובה להתנהגות השוטרים ולכך שנכנסו לביתה וטרקו בפניה את הדלת.

הנאשמת טענה כי לא התכוונה לפעול בהתאם לאיומים שהושמעו, ומבינה את הפגיעה במתלוננת.

הנאשמת מודה כי שתתה אלוהול ושלחה הודעות טקסט, אך טענה כי ההודעות שנשלחו על ידה אינן מייצגות את מי שהיא, וכי מדובר במעידה חד פעמית.

הנאשמת התנצלה על מעשיה.

דין

עסקינן בצבר עבירות של איומים והטרדות במתקן בזק, אשר השתרעו על פני יומיים, ועבירות נוספות של איומים בפני שוטרים, העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, אשר בוצעו יומיים לאחר מכן. כמו כן, הורשעה הנאשמת בעבירה נוספת של החזקת שלושה סכינים, במועד האחרון.

לגבי צבר עבירות האיומים וההטרדה במתקן בזק כלפי המתלוננת והעובדת האחרת, אני רואה לנכון לנוכח רציפות האירועים, סמיכות הזמנים והיותן חלק ממכלול אחד, לקבוע להן מתחם ענישה משותף, שהינו ממאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל. זאת בהתחשב בכך שמדובר בהתבטאויות שלא חרגו מתחום המילולי, בעידנא דריתחא ובעת היותה של הנאשמת תחת השפעת אלוהול.

לגבי העבירות כלפי השוטרים, נשוא האישום השלישי, אני קובעת מתחם נפרד וזהה, ממאסר מותנה עד מספר חודשי מאסר בפועל, וכך גם לעבירות החזקת הסכין.

הנאשמת הינה בת 35 שנים, ללא עבר פלילי, שתפקדה עד למועד זה באורח נורמטיבי. הנאשמת נטלה אחריות למעשיה והביעה בווה וחרטה עליהם. שירות המבחן לא התרשם מקיומם של דפוסי חשיבה אנטי חברתיים. עולה מהתסקירים כי הנאשמת נמצאה בעת הרלוונטית לביצוע העבירות בתקופת משבר בחייה, סביב אירוע של תקיפה מינית שעברה מספר חודשים קודם וקשייה במציאת עבודה. על פי התרשמות שירות המבחן, יש לנאשמת נזקקות טיפולית בולטת ללימוד דרכי התמודדות במצבים של הצפה רגשית. במהלך תקופת עריכת התסקירים הנאשמת החלה להיפתח,

להראות תובנה ולשתף פעולה בטיפול מתאים.

אני רואה לנכון, בנסיבות אלה, לאמץ את המלצת שירות המבחן, לתת משקל בכורה לאינטרס השיקומי ולגזור על הנאשמת עונש שיכלול צו מבחן ושל"צ.

עם זאת, לנוכח ריבוי העבירות בהן הורשעה הנאשמת, שאינן בגדר כשלון חד פעמי אלא נמשכו על פני ארבעה ימים וכללו מגוון של התנהגויות פורעות חוק ושלוחות רסן, הן מילולית כלפי המתלוננת והעובדת האחרת, הן בהתנהגות ובמלל בוטים כלפי השוטרים, והן בהחזקת שלושת הסכינים, אני רואה מקום להימנע מהרשעת הנאשמת. גם אם אניח כי קיומה של הרשעה עלול להקשות עליה בקבלה למקומות עבודה מסויימים, לא נראה לי כי ניתן בנסיבות תיק זה להימנע מהרשעה ללא פגיעה באינטרס הציבורי. כן התרשמתי, כי יש צורך בהטלת ענישה צופה פני עתיד כדי להרתיע את הנאשמת מהתנהגויות דומות.

לפיכך אני מותירה את ההרשעה על כנה.

אני גוזרת על הנאשמת 4 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא תעבור עבירה בה הורשעה, למעט החזקת סכין.

6 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא תעבור עבירה של החזקת סכין.

של"צ בהיקף של 100 שעות, במסגרת שיגבש שירות המבחן ויגיש לאישור בית המשפט תוך 30 יום.

צו מבחן למשך שנה, בתנאים שיקבע שירות המבחן ויכללו המשך השתתפות בטיפול המתאים לה.

הנאשמת מוזהרת כי אם לא תקיים את צו המבחן או לא תבצע את השל"צ, יופקעו הצווים ובית המשפט יטיל עליה ענישה חלופית.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"א ניסן תשע"ו, 19 אפריל 2016, במעמד הצדדים.